

FOVEFAT 2004

Expedícia Fotíme Veľkú Fatru.

Ak chcete zažiť niekoľko dní úplne mimo civilizácie a dokonale si oddýchnuť od starostí bežného života, nechajte sa obklopiť nádhernými vrchmi, rozľahlými lúkami a nekonečnými dolinami priamo v srdci Slovenska – vo Veľkej Fatre. Zdolanie hrebeňa Veľkej Fatry patrí k zážitkom, ktoré sa do srdca zapíšu na veľmi dlho a určite Vás opäť vyzvú k návratu do tejto časti Slovenska.

Hrebeň Veľkej Fatry môžeme rozdeliť na tri časti. Liptovská časť zväčša hôlneho – odlesneného hrebeňa sa tiahne takmer severojužným smerom od Ružomberka po Chatu pod Borišovom, pod ktorou sa spájajú všetky tri vetvy hrebeňa. Na západ od liptovskej vetvy hrebeňa sa sním skoro rovnobežne tiahne turčianska časť hrebeňa, ktorý je z 90% zalesnený. Obidve vetvy sú od seba oddelené Ľubochnianskou dolinou. Južná časť hrebeňa sa tiahne od Chaty pod Borišovom až ku Kráľovej skale, je celá hôlna a tvorí najvyššiu časť hrebeňa s najvyšším vrcholom Veľkej Fatry - Ostredkom (1592 m.n.m.).

Rozhodli sme sa prekonať krajinársky najpútavejšiu časť hrebeňa a to: liptovskú a južnú vetvu hrebeňa. Hôlny charakter hrebeňa sľubuje výborné výhľady do širokého okolia.

Expedíciu sme naplánovali na 4 dni so začiatkom v Ružomberku a cieľovým bodom v Blatnici. Prespať plánujeme v Horskom hoteli Smrekovica, Chate pod Borišovom a Horskom hoteli Kráľova studňa.

Na expedíciu sa opäť dala dohromady výborná partia piatich horalov: Slavo, Juro, Maťo, Rudo a ja (Miro). Rudo je tentokrát expedičným nováčikom a spolieha na svoju kondičku z cykloturistiky.

Fotenie máme na starosti Maťo a ja, beriem so sebou aj statív, minimálne na skupinové fotografie. Prvýkrát otestujem aj sadu filtrov Cokin, ktoré som dostal len pred pár dňami.

Predpoveď počasia sľubuje na prvé dva dni oblačné počasie s občasnými prehánkami, na ďalšie dva dni zlepšenie počasia a oblohu bez oblakov. Nič nám teda nebráni vyraziť na expedíciu.

Deň 1, sobota 12.6.2004

Ružomberok sme zvolili ako nástupný bod na expedíciu z dôvodu jeho dobrej dostupnosti vlakom aj autobusom. V prvý deň expedície nás čaká výstup na Malinné, pokračovanie po hrebeni cez Malú Smrekovicu k Horskému hotelu Smrekovica, kde už máme zajedený nocľah. Podľa mapy je to takmer 6 hodín pochodu.

Slavo, Juro a ja cestujeme z Bratislavy vlakom, Maťo a Rudo cestujú z Nitry autobusom. Synchronizácia príchodov do Ružomberka sa nám podarila lepšie ako nemenovanej zásielkovej službe. O 9:25, keď sme vystupovali z vlaku, mi volal Martin, že práve vystupujú z autobusu. Stretnúť sa máme pred železničnou stanicou. Pri pohľade na prichádzajúceho Ruda sa ma Juro nenápadne spýtal, či ten človek ide vážne s nami. Aj mňa zamrazilo, keď som videl Ruda v tenkých botaskách a spacákom v ruke. O chvíľu bol však Rudo prezutý do „pracovnej“ pevnej obuvi a spacák si dômyselne upevnil na batoh Armády Slovenskej Republiky. Na to, že bol po nočnej službe sršal až priveľkým optimizmom. Ešte potrebujeme doplniť zásoby, preto vyrážame do centra Ružomberka. V potravinách chalani dokupujú posledné potrebné zásoby, ja sa zatiaľ vydávam na cestu po schodoch ku kostolu, kde by mali podľa mapy začínať turistické značky. Po chvíľke hľadania naozaj nachádzam rázcestník s červenou, modrou a zelenou značkou. Ešte posledné úpravy nastavenia batohov a o 10:00 vyrážame smer Kalvária a Hrabovo, kde chceme pre rýchlejší prístup na Malinné využiť kabínkovú lanovku, ktorá by od dnešného dňa mala premávať celú letnú sezónu (do 12.9.2004). Pri výstupe na Kalváriu prekonávame prvé stúpanie,

prechádzame okolo 14-tich zastavení križovej cesty. Stále sledujeme modrú značku, ktorá vedie až na Malinné, my sa však chceme dostať na rázcestie so žltou značkou, ktorá by nás mala priviesť na Hrabovo k už spomínanej kabínkovej lanovke. Po chvíli chôdze naozaj prichádzame k rázcestiu odkiaľ je podľa značenia do Hrabova iba 10 minút. Pokračujeme teda ďalej po asfaltovej ceste. Po 15 minútach chôdze však ešte žiadne Hrabovo nevidíme a cesta stále stúpa, začína nám to byť podozrivé, pokračujeme však ďalej a snažíme sa nájsť žltú značku. V tom cez stromy vidíme pohybujúce sa kabínky lanovky, ktoré nás utvrdzujú v tom, že nesmerujeme do Hrabova, ale stúpame priamo na Malinné. Pomocou Slavovho GPSka zisťujeme našu presnú polohu – je to jasné sme v polovici cesty na Malinné. Vracat' sa naspäť sa nám už neoplatí, preto sa rozhodujeme pokračovať na Malinné po svojich. Mraky nad nami vyzerajú stále slovestnejšie a pomaly začína popŕchať. Okolo 11:30 sa dostávame na lúku pod Halinami, ktoré sa nám ukazujú po pravej ruke. Prichádzame k zrubu, ktorý stojí na križovatke, kde sa stretajú červená, žltá a modrá značka. Dážď začína hustnúť a je z toho riadny lejak, využívame preto, poskytnuté utočisko pred dažďom a v zrubu si robíme obednú prestávku. Postupne sa zrub zaplňuje premoknutými ľuďmi. Dážď našťastie trvá len pol hodinu a oblačnosť sa začína rozpadat'. Mraky sa trhajú a obnažuje sa modrá obloha. Jasný signál, aby sme pokračovali ďalej. Nasadzujeme batohy a pokračujeme po modrej značke k hotelu Malina a k početným lyžiarskym vlekom priamo pod vrcholom Malinného. Vidíme tu aj zatiaľ jedinečnú atrakciu Malinného – zjazdové kolobežky. Prichádzame k 4-sedačkovej lanovke, ktorou sa dá vyvieť priamo na vrchol Malinného. Cena za osobu je 100Sk, dohodujeme však s vlekárom skupinovú zľavu a za 80 Sk na osobu o 13:00 nasadáme na lanovku. Lanovka nám pomôže skrátiť hodinový výstup na niekoľko minút. Vlekári nám ešte stihnú zakričať, že z vrcholu Malinného budeme vidieť Veľký Rozsutec a už sa pohodlne vezieme. Po desiatich minútach vysadáme na vrchole Malinného (1209m). Výhľady sú naozaj úžasné, oblačnosť je však ešte stále dosť nízko, preto vzdialené pohoria nevidíme, ani sľubovaný Veľký Rozsutec. Ako na dlani však máme Sidorovo (1099m), priehradu Liptovská Mara aj Ružomberok. Oblačnosť aj naďalej redne a oblaky naberajú na fotogenicnosť. Prvýkrát teda vyberám z fotobrašne prechodové filtre Cokin G2 a T2 a robím s nimi zopár záberov. Dávame si krátku prestávku na občerstvenie a pokračujeme ďalej po modrej značke do sedla pod Vtáčnikom. Konečne kráčame lesným terénom (asfaltu už bolo dosť), preto sa rozhodujem pokrstiť svoje trekkingové palice a riadne ich vyskúšať. Najprv kráčame úzkym lesným chodníkom väčšinou po vrstevnici, neskôr sa dostávame na veľkú lúku, ktorou mierne klesáme do sedla pod Vtáčnikom, stále sledujeme modrú značku a stopy po bicykli. V sedle pod Vtáčnikom nachádzame zničený rázcestník, ani zelenú značku, po ktorej by sme mali pokračovať ďalej nikde nablízku nevidíme. Nechávame sa teda viesť tyčovým značením. Po krátkom zostupe lúkou, začíname opäť stúpať, vchádzame do lesa. V pohode zdolávame Vtáčnik (1090m) a po chvíli nás víta ďalšia obrovská lúka s výhľadmi na Krivánsku Malú Fatru, kde už tentokrát vidíme aj Veľký Rozsutec, dominuje jej však rozložitý Stoh. Na severovýchode spoznávame Veľký Choč, na východe vidíme Nízke Tatry. Juro je lúkou úplne nadšený a vraví, že on si tu ľahne a už nemusí ísť ďalej. Netušíme, že nás čakajú ešte rozľahlejšie lúky. Konečne sme úplne mimo dosahu civilizácie (až na signál mobilných telefónov). Robíme prvé spoločné foto členov expedície. Po krátkej prestávke na fotenie a nasávanie nádherných výhľadov pokračujeme po zelenej značke do Predného Šiprúnskeho sedla, kde stretáme červenú značku vedúcu na Šiprúň (1461m). Zostávame však verní zelenej a prechádzame do Nižného Šiprúnskeho sedla. Nachádzame opäť zdevastovaný rázcestník. Červená značka pokračuje doprava smerom na Chabdzovú a Tlstú horu po bočnej rázsoche hrebeňa. My pokračujeme smerom doľava po zelenej značke k Malej Smrekovici. Po 15-tich minútach chôdze sa dostávame na úžasnú vyhlíadku, chodník sa tu najprv prudko stáča doľava a vzápätí doprava. Nemôžeme inak, musíme sa zastaviť a vychutnať si krásu, ktorá sa pred nami rozprestiera. Je len 15:00 a k Horskému hotelu Smrekovica je to už len 1:30 chôdze, môžeme si teda dovoliť dlhšiu prestávku. Stretávame tu dvoch turistov, prvých a posledných ľudí za dnešný deň na hrebeni. Vyhlíadka nenechá na pokoji ani závierky našich fotoaparátov, počasie je ideálne pre použitie polarizačného a prechodových filtrov. O pár minút už fotíme. Vidíme celú Krivánsku Malú Fatru, Veľký Choč, Nízke Tatry z Prašivou, Turčiansku vetvu hrebeňa Veľkej Fatry. Slavo však frfle, že nevidno Vysoké Tatry, sľubujem mu, že dnes ich ešte určite

uvidí, on však len slastne zazíva a o chvíľu už spí. Občestvujeme sa fit-tyčinkami. Po pol hodine sa budí aj Slavo a zaujíma ho len jediný: aké pivo čapujú v horskom hoteli Smrekovica. Zhodne tipujeme Martiner. Vydávame sa teda opäť na cestu, aby sme to preverili. Pri stúpaní na Malú Smrekovicu (1485m) ma začínajú pobolievať obe kolená, trocha ma to vyľakalo a myslou sa my začali preháňať čierne myšlienky o tom, ako to už po prvom dni budem musieť vzdať. Výhľady z Malej Smrekovice však všetky čierne myšlienky rozohnali. Chodník obchádza vrchol Malej Smrekovice z východnej strany, preto aj výhľady z nej sú prevažne na východ. Slavo konečne na horizonte uzrej vytúžené Vysoké aj Západné Tatry s množstvom snehu v žľaboch. Výhľadom však jednoznačne dominuje západná časť hrebeňa Nizkých Tatier. Opúšťame výhľady a pozvoľne klesáme Jánošíkovou kolkárnou k vojenskej zotavovni Smrekovica. Míňame jednotlivé budovy zotavovne, kde vládne čulý turistický ruch (je dostupná aj autom) a prechádzame na chodník smerujúci k horskému hotelu Smrekovica. Čaká nás dnešných posledných 15 minút pochodu. Slavo a Juro hnaní vidinou čerstvo načapovaného piva pridávajú do kroku, Rudo sa tiež pridáva k nim. Za zotavovňou sa pred nami otvára výhľad na majestátnu Ploskú (1532m), náš zajtrajší cieľ. Pomaly zdolávam klesanie cez lúku Močidlo. Vďaka bolesti v kolenách mám tempo slimáka a k hotelu prichádzam ako posledný. Chalani mi hlásia, že hotel je zamknutý a nikto v ňom nie je. Ubytovanie máme však zarezervované, preto nestrácam rozvahu a skúšam zvonček na dverách hotela. Po chvíľke čakania nám zvnútra otvára chlapík, z rozhovoru vyplynulo, že s ním som telefonoval pred pár dňami, keď som rezervoval ubytovanie. Ubytovali sme sa v troch dvojposteľových izbách so sprchou a WC v každej izbe. Dokonca sme dostali aj posteľné prádlo, takže dnes spacáky nevyužijeme. Navyše tečie aj teplá voda, za 150Sk na osobu je to úplný prepich. Na hoteli sa však ešte nevarí, sezóna tam začína až od zajtra, pivo však bude, a to ešte čapované. Samozrejme, že Martiner. Večer máme teda v jedálni hotela z vlastných zásob, počas nej ešte preberáme zážitky z celého dňa a jedným očkom sledujeme v telke zápas z ME vo futbale. Dnes bol dlhý deň, preto už o 21:00 ideme spať.

Deň 2, nedeľa 13.6.2004

Druhý deň expedície plánujeme prekonať Skalnú Alpu (1463m), Tanečnicu (1460m), Rakytov (1567m), Čierny kameň a Ploskú (1532m). Cieľovým bodom je Chata pod Borišovom, kde plánujeme prespať. Nocľah síce nemáme zabezpečený, veríme však, že nás na chate na noc prichýlia. Dnes nás čaká podľa informácií z mapy 4:40 hod. pochodu.

Budíček si dávame na 7:00. O pol ôsmej sa stretávame v jedálni pri raňajkách. Vonku je hmlisto, okolo hotela sa prevažujú chumáče hmly. Juro nadáva, že sa poriadne v noci nevyspal, lebo mali na izbe myš.

Z hotela vyrážame o 9:00. Sledujeme zelenú značku, ktorá sa čoskoro stráca a nechávame sa viesť tyčovým značením. V hmle s viditeľnosťou do 50m kráčame na Skalnú Alpu. Ocitáme sa nej ako v sne, zrazu sa pred nami z hmly vynorí strmý zráz, ešte krok a skončili by sme v páde do hľbočiny. Sledujúc tyčové značenie zostupujeme zo Skalnej Aply, výhľady z nej sme si mohli vytvoriť jedine vo svojej fantázii. Kolená stiahnuté elastickými obvazmi ma zatiaľ poslúchajú. Ďurovu radu, že ťažisko batohu je potrebné presunúť viac dozadu, aby som kráčal úplne vyrovnaný ihneď realizujem. Po pár minútach chôdze naozaj zisťujem, že kolená sa menej namáhajú hlavne počas klesania. Pokračujeme výstupom na Tanečnicu. Máme dobré tempo, fotíme len minimálne, všade navôkol je len hmla. Slavo verí, že dnes konečne stretne medveďa. O 10:30 si už pripíjame povoleným dopingom – spišskou borovičkou pre výstupom na Rakytov. Sme v Severnom Rakytovskom sedle. Na chvíľu sa hmla pretrhla a v diaľke sme zazreli Litovské Revúce a odhalil sa nám aj Rakytov, ktorý nás už očakáva. Začínáme stúpať na Rakytov a v priebehu 5tich minút nás opäť zahaľuje hmla. Cestou zo sedla na vrchol nás čaká prevýšenie 160m. Výstup je však veľmi zaujímavý, kamenný chodník je lemovaný rôznymi kvetmi a kosodrevinou. Po 20tich minútach stúpania stojíme pri kríži na vrchole Rakytova. Viditeľnosť je maximálne 10m, takže veľkolepé výhľady z najkrajšieho výhľadového vrcholu Veľkej Fatry sa nekonajú. Aspoň máme príčinu sa sem ešte niekedy vrátiť. Je 11:30, tvrdím chalanom, že tu počkám, kým sa hmla nerozplynie. Začína tu však riadne fúkať, preto robíme aspoň spoločné foto a vydávame na zostup. Čaká nás klesanie do Južného

Rakytovského sedla, takmer 270 výškových metrov. Teraz má hmla výhodu, lebo nevidíme čo nás ešte čaká. Chodník je miestami veľmi rozbahnený a často ho musíme obchádzať po tráve. Slavo to skúša aj po zadku. Pri zostupe sa dostávame nad skalnú bránu. Na kraji brala sedí holub a v hmle sa zrejme neodváži vzlietnuť. Prechádzame skalnou bránou a po 10 minútach prichádzame do Južného Rakytovského sedla. Rozhodujeme sa urobiť si obednú prestávku. Hmla začína rednúť a Rakytov sa nám postupne odhaľuje. Najprv skalná brána, neskôr aj kosodrevinou obrastený vrchol. Okolo nás prechádzajú dvaja turisti a ponáhľajú sa na Rakytov. Po obednej pauze pokračujeme okolo vrchu Minčol (1398m). Chodníky väčšinou traverzujú okolité svahy a sú riadne rozbahnené. Oceňujem trekingové palice, pomáhajú mi udržiavať stabilitu. Hmla sa už úplne roztrhala a konečne sa nám otvárajú výhľady. Pri zostupe z Minčola sa pred nami ukazuje Čierny Kameň a Ploská, dokonca aj Borišov s naším dnešným cieľom Chatou pod Borišovom. Medzi Minčolom a Čiernym Kameňom kráčame cez obrovskú lúku, na konci ktorej pri rázcestníku stretávame troch poliakov. Po krátkej prestávke zo severozápadu obchádzame Čierny Kameň (1479m), ktorého vrchol turisticky nie je sprístupnený. Cesta vedie riedkym lesom, v ktorom je veľmi vlhko, veľa kvetov, machu a popadaných stromov – skoro ako v pralese. Okolo 15:00 prichádzame do sedla Ploskej. Dávame si krátku pauzu, riadne tu fúka studený vietor, preto radšej pokračujeme. Ploská nás už očakáva. Slavo opäť zapína autopilota navádzaného pivom a ponáhľa sa cez Ploskú na Chatu pod Borišovom. Stúpame na Ploskú z východu po žltej značke. Stúpanie nie je veľmi strmé. Ploskú zdolávame o 15:35, robím zopár záberov a snažím sa dobehnúť Slava, Jura a Ruda, sú však veľmi ďaleko, pívne volanie ich mocne priťahuje. Z Maťom pomaly zostupujeme z Ploskej po červenej značke. Severozápadný svah Ploskej je strmší, kolená pri klesaní riadne bolia, tak klesáme veľmi pomaly. Pri zostupe prechádzame okolo pamätných tabúľ obetiam lavín, ktoré sú tu veľmi časté. V okolí sú vlastne všetky svahy vysoko lavinózne. Počas celého zostupu z Ploskej máme Borišov a Chatu pod Borišovom ako na dlani. O 16:30 prichádzame na chatu, sme tam prví dnešní hostia. Vyzúvame si ťažké turistické topánky a vchádzame do chaty. Už na prvý pohľad ma príjemne prekvapilo zariadenie jedálne, stoly, stoličky, krb aj výzdoba stien. Veľmi útulne a vkusne zariadená chata. Z kuchyne sa k nám šíri výborná vôňa. O chvíľu už sedíme za stolom pijeme čapovaný Topvar a ochutnávame výborný hovädzí guláš. Obsluha je tiež príjemná a ochotná. Ubytovanie je bez problémov. Za 170Sk na osobu vo vlastnom spacáku. Po večeri odchádzame na izbu, s troma poschodovými posteľami a parádnym výhľadom na Ploskú a Šoproň. Zvyšok večera trávim v jedálni pri ohni z krbu. Atmosféra na chate je výborná radi sa sem určite vrátim. Potrebujem ešte zarezervovať ubytovanie na zajtra v Horskom hoteli Kráľova studňa. Na chate však signál nie je, od personálu chaty sa dozvedám, že je potrebné zísť nižšie na rázcestie. Tam signál naozaj bol a podarilo sa mi zarezervovať aj ubytko na ďalšiu noc. Jedálen sa postupne zaplňa turistami. Zajtra nás čaká pohodová trasa, preto si atmosféru chaty vychutnávame do 23 hodiny.

Deň 3, pondelok 14.6.2004

Ráno vstávame do slnečného dňa. Budia nás lúče Slnka prenikajúce do izby chaty cez malé okienka. O 8:00 raňajkujeme v jedálni, dávame si čaj s medom, ktorý nám chutil aj včera večer. O 8:30 si sťahujeme veci pred chatu. Samozrejme, že Slavo ešte sladko spí a je nemožné ho vyhnúť zo spacáku. Vonku je výborné polarizované svetlo a dobrá viditeľnosť. S Maťom vyberáme fotoaparáty a fotíme ostošesť.

Naším dnešným cieľovým bodom je Horský hotel Kráľova studňa. Cestou nás čaká traverz Ploskej, Chyžky (1340m), Koniarky (1400m), Suchý vrch (1550m). Vystúpime na najvyšší vrch Veľkej Fatry – Ostredok (1592m), ďalej budeme pokračovať na Krížnu (1574m) odkiaľ zostúpime na Kráľovu skalu a k horskému hotelu Kráľova studňa.

O 10:00 vychádza pred chatu aj Slavo, robíme teda spoločnú fotografiu pred chatou a vydávame sa na cestu k Ploskej. Na traverz nastupujeme po modrej značke, tento chodník je v zime uzatvorený kvôli lavínam. Postupujeme po vrstevnici, chvíľu riedkym lesom, chvíľu sa nám otvárajú výhľady na Borišov a Ploskú. Prechádzame do juhozápadného sedla, očitáme sa na veľkej lúke s výhľadmi na Ploskú, Borišov,

Necpalskú dolinu, Suchý. Na horizonte vidíme Nízke Tatry, Krivánsku aj Lúčanskú Malú Fatru s výrazným Kľakom. Je krátko po 11 hodine a Slnko už riadne pečuje a to nás dnes čaká prechod hrebeňa úplne bez stromov a teda aj tieňa. Pokračujeme prechodom cez Chyžky odkiaľ mierne stúpame na Koniarky, kde nastupujeme do stúpania na Suchý vrch. Vďaka oblakom, ktoré aspoň chvíľkami zatieniajú Slnko, v tieni sa stúpa omnoho ľahšie. Po polhodinovom stúpaní sa dostávame na skalnatý Suchý vrch. Víta nás veľké množstvo kvetov, hlavne Horcov Clussiových a Veterníc narcisokvetých. Výhľady sú úžasné. Dávame si obednú prestávku a ja s Maťom sa venujeme foteniu. Podľa mapy rozpoznávame všetky pohoria, ktoré máme nadohľad. Výhľadu na východe opäť dominuje nízkotatranský hrebeň. Juhozápadným smerom vidíme Ostredok.

Výhľady a pohodu na Suchom si vychutnávame asi hodinu, až potom ochádzame a pokračujeme po hrebene smerom na Ostredok. Najvyšší vrch Veľkej Fatry zdolávame o 15:00, otvárajú sa nám výhľady na celé Slovensko. Vidíme Západné a Vysoké Tatry, Nízke Tatry, Poľanu, Kremnické vrchy, Štiavnické vrchy, Vtáčnik, celú Malú Fatru a Chočské vrchy. Počasie nám dnes vychádza v ústrety. Svieti Slnko a po nebi plávajú kopcovité oblaky, ideálne počasie na fotografovanie. Robíme spoločnú fotografiu členov expedície a pripájame si poslednými zásobami borovičky. O chvíľu už kráčame hrebeňom na Frčkov (1585m), za ním na Krížnu. Všetky svahy naokolo sú vysoko lavínózne, daný stav vznikol postupným odlesňovaním predovšetkým za účelom pastierstva. V súčasnosti sú svahy postupne umelo zalesňované porastami smrekov a kosodreviny. Na Krížnej sú ešte pozostatky vojenského vysielača a niekoľko vojenských budov. Dávame si tu malú prestávku a stretávame dvoch čechov prichádzajúcich od Kráľovej skaly. Sú to prví ľudia na hrebene, ktorých dnes stretávame. Z Krížnej pozvoľna zostupujeme ku Kráľovej skale, ktorú už z ďaleka vidíme. Po ľavej ruke sa nám na chvíľu ukázal aj Horský hotel Kráľova studňa, jeho zhrdzavená strecha je neprehliadnuteľná. Pod Kráľovou skalou si odkladáme batohy a naľahko sa vydávame na jej vrchol. Výstup si vyžaduje mierne lezenie po skalách. Na vrchole Kráľovej skaly robíme spoločný záber a zliezame dolu k batohom. Slavo, Ďuro a Rudo sa už ponáhľajú za vidinou dobrého piva. S Maťom sa ešte zastavujeme pri prameni Kráľova studňa na zopár záberov. K hotelu prichádzame 15 minút po našom predvoji okolo 17:30. Chalani už sedia pri ohnisku pred hotelom a popijajú fľaškovú plzeň. Dve plné fľaše oroseného moku už čakajú na mňa a Maťu. Cestou sme riadne vysmedli a pivo padlo vhod. Vychutnávajúc si pivo sledujeme hotel. Myslím, že od čias keď ho postavili, už rekonštruovaný vôbec nebol a postupne chátra. Svedčí o tom hlavne jeho strecha ale aj okolie hotela. Neporiadok okolo hotela, vraky starých nákladných áut. Niekedy tu zrejme bolo veľké lyžiarske stredisko o čom svedčia torzá lyžiarskych vlekov. Ubytovaní budeme v turistej časti hotela za 150Sk na osobu vo vlastných spacákoch. Hotelová časť je obsadená, je tu na výlete nejaká stredná škola. Chalani medzitým stihli vybaviť aj večeru. O 18:00 majú večeru školáci, po nich sa môžeme prísť navečerať aj my. Voľný čas využívame na odnos vecí na izbu. Izba je v podkrovnej časti hotela, päť postelí z toho dve poschodové. Steny aj posteľe sú počmárané fixami, no hrôza. Jediné čo však potrebujeme je vyspať sa tu. Juro dúfa, že tu nie sú myši. Na večeru dostávame fazuľovú polievku a segedínsky guláš. Jedlo je výborné. Po večeri si ešte dohodujeme plán na nasledovný deň. Z Blatnice sú dobré spoje do Nitry aj do Bratislavy. Pre zostup do Blatnice si vyberáme Blatnickú dolinu, lebo je o niečo kratšia ako Dedošova a Gaderská, ktoré sme plánovali pôvodne a hlavne, nevedie ňou asfaltová cesta. Do Blatnice musíme doraziť do 14:00, aby sme stihali autobus, preto si budiček dávame na 6:30. Až večer zisťujeme ako veľmi sme opálení. Mňa pália ruky, Rudo má tvár červenú ako paradajka a Ďurovi horia uši.

Deň 4, utorok 15.6.2004

Stávame o 6:30, raňajkujeme a balíme sa. Ďuro hovorí, že celú noc musel spať na bruchu, lebo akonáhle sa obrátil na chrbát opálené uši sa mu dotkli posteľe a bolesť ho okamžite zobudila. Tesne pred odchodom si ešte chceme doplniť zásoby vody z vodovodu na chate. Tečie však len kalná voda, rozhodujeme sa, že si vodu napustíme pri prameni Kráľova studňa. O 7:45 vyrážame z hotela. Po 15tich minútach chôdze prichádzame k prameňu a doplníme zásoby vody. Potom pokračujeme po zelenej značke do Blatnickej

doliny. Na začiatku trasy nás čaká zdolanie 100m prevýšenia na vrch Smrekov (1441m). Za ním už budeme len klesať. Miestami je klesanie dosť strmé, čo pocitujú už aj Ďurove kolená. Chodník je v Blatnickej doline veľmi dobre značený. Podľa hustých porastov liesky, cez ktoré sa musíme doslova predierať však nevyzerá, že by býval často používaný. Občas sa nám naskytnú nádherné výhľady na Tlstú (1373m) a Ostrú (1247m), dva výrazné skalnaté vrchy Bralnatej Veľkej Fatry.

Po náročnom zostupe nás čaká ešte 2 hodinová chôdza Blatnickou dolinou po širokej lesnej ceste v doprovide Blatnického potoka. Po úmornej ceste s pražiacim Slnkom nad hlavami sa o 12:15 dostávame do Blatnice. Prechádzame celou dedinou až ku obecnému úradu, kde je aj zastávka autobusu a krčma. Tu si dávame prvé občerstvenie v civilizácii. Zisťujeme, že autobus do Martina odchádza o 12:52, rozhodujeme sa cestovať ním. V Martine sa lúčime a rozdeľujeme sa na dve skupiny. Prvá smeruje priamym autobusovým spojom z Martina do Nitry, druhá cez Vrútky do Bratislavy. Vrútky sú z Martina dobre dostupné použitím MHD. Do Bratislavy pociestujeme z Vrútok vlakom. Vo Vrútkach máme ešte čas a tak pivom dávame bodku za úspešnou expedíciou FOVEFAT 2004.

Expedícia sa podarila nad očakávania. Počasie bolo výborné. Náročnosť a dĺžka trás bola každý deň optimálna vzhľadom na veľkosť našich batohov a časté fotografické prestávky. Hrebeň Veľkej Fatry je krajinársky veľmi zaujímavý. Striedanie veľkých trávnatých lúk s vrcholmi ovplyvňujúcimi výhľadmi do širokého okolia. Miestami skalnatý ráz krajiny prepojený s hôlnymi časťami hrebeňa. Jednoducho neopakovateľná pastva pre oči. Už viem prečo má Veľká Fatra prívlastok Veľká. V jej objatí sme úplne unikli ruchu civilizácie a naozaj sme sa cítili ako v objatí hôr. Potvrdilo to aj minimum ľudí, ktorých sme počas prechodu hrebeňom stretli.

Opäť sa potvrdilo pravidlo už z minulosti, že ak je dobrá partia, tak expedícia naozaj stojí za to.

Rudo, ako nováčik sa osvedčil, jeho dobrá kondička ho nesklamala a väčšinou bol na čele skupiny. Má však jedno ponaučenie: nabudúce si so sebou určite zoberie aj nejakú čiapku alebo klobúk, aby sa vyhol spálenej tvári. Podobne aj Juro, ten si určite nabudúce zoberie klobúk, ktorý ho zachráni pred spálením uší. Som rád, že Slavo tentokrát neholdoval svojej nízkočuchnej diéte a dal si s nami nejedno pivo, guláš aj klobásu. Maťo konečne zistil aké zázraky dokáže so zábermi spraviť polarizačný filter a verím, že si ho po tejto akcii už určite kúpi. Ja viem, že ak začnú robiť kolená problémy už v prvý deň, ešte to nemusí znamenať koniec expedície, treba sa s tým trocha popasovať a hneď to nezdávať. Trekingové palice sú tiež výborná pomôcka a kráča sa s nimi omnoho ľahšie predovšetkým pri stúpaní a traverzovaní rozbahnených svahov.

S ubytovaním sme boli po všetky tri noci veľmi spokojní. Horský hotel Smrekovica nás zaujal hlavne veľkou čiernobiou fotografiou vo vstupnom vestibule. „Ten záber má dušu“, povedal Maťo pri pohľade naň. Niečo podobné sme neskôr chceli sfotiť z Rakytova, ale počasie nám to nedoprialo. Horský hotel Kráľova studňa nás tiež nesklamal, dali nám prespať, najesť a teplá voda tiež tiekla. Čerešničkou na torte je Chata pod Borišovom, ktorá nás nenechala na pochybách, že sa sem ešte určite niekedy vrátíme. Veľká Fatra sa teda môže tešiť na náš návrat.

My sa už tešíme na ďalšiu expedíciu. Bude to určite niekde na Slovensku, kde presne, to zatiaľ neprezradím.

Miro.